

- Den - Stærkeste

Kino-Skuespil
i 3 Akter.

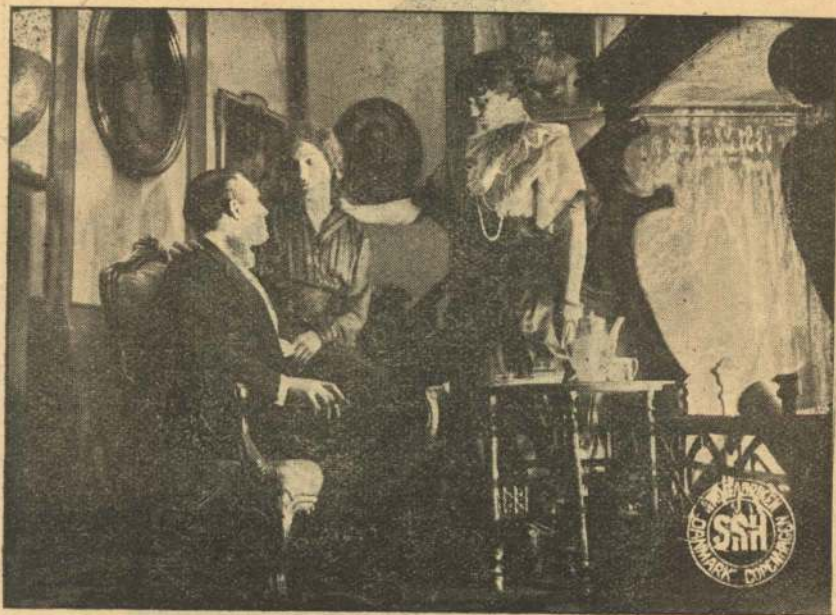
Den Stærkeste.

Kino-Skuespil i 3 Akter.

PERSONERNE:

Grev v. Liewen	Hr. Emanuel Gregers
Grevinde v. Liewen	Fru Dagny Tychsen
Jolante, deres Datter	Frk. Gudrun Houlberg
Klarisse, Varietédanserinde	Fru Hildur Møller

Grev v. Liewen, Typen paa en lidt træt Levemand, har fundet Hvile i Ægteskabet med en fin og ædelttænkende Hustru, som han respekterer og højagter, men ikke elsker, han morer sig ikke i sit Hjem; thi hans Hustru, der er et køligt og reserveret Pligtmenneske, har ingen Tilknytningspunkter med hans lette, flagrende Natur.

Det faste Støttepunkt for Hjemmets Opretholdelse er Ægteparrets Datter, den sekstenaarige Jolante, der er

Genstand for baade Faderens og Moderens bedste Følelser.

Men ogsaa i Forholdet til Datteren viser Forskelligheden sig i Forældrenes Karakter. Greven morer sig sammen med Jolante, han lader hende tage Del i alle snie smaa Glæder, og han tager intet som helst Hensyn til, om Jolante, for at være sammen med ham, maaske forsømmer sine Pligter i Hjemmet eller sin Skole uden for Hjemmet.

Moderen, der ønsker at opdrage sin Datter i sit eget Billede — som et pligtopfyldende og alvorligt Menneske — bliver meget vred over den tankeløse Forkælelse, som Greven gør Jolante til Genstand for, og da hun en Formiddag overbevises om, at hendes Mand er taget i Skoven med Datteren i Stedet for at lade hende

passe sin Skole, beslutter hun sig til at forhindre flere Gentagelser.

Samme Eftermiddag maa Jolante og Greven modfaldne finde sig i, at Grevinden træffer den Bestemmelse, at den unge Pige skal rejse til et stort Pensionat i en fremmed By. Der hjælper ingen Protester, Jolante skal af Sted, og hun rejser.

Grevinden tror at have truffet det rigtige ved at sende Jolante bort, hun forstaar ikke, at det er Datteren og kun Datteren, der opretholder Hjemmet og binder Faderen til dette. —

Med forøget Kulde slaar Hjemmets Tomhed nu Grev

v. Liewen i Møde. Hjemmets døde Stilhed gør ham Savnet mere pinligt, han maa bort fra sit triste Hjem og sin Hustrus knugende Alvor.

I en Kabaret stifter Greven en Nat Bekendtskab med Danserinden Klarisse. Denne Dame, der bag sit evige noget gaadefulde Smil, gemmer baade en Mands Kløgt og en Kvindes Beregning, faar i Løbet af forbavsende kort Tid bundet Grev v. Liewen til sig med saa faste Baand, at han bryder med sin Hustru og følger Klarisse ud i Verden

I et halvt Aar lever Grev v. Liewen i et andet Land sammen med Klarisse. — Ofte tænker han paa sit Hjem og sit Barn, han vil bryde ud; men han formaar det ik-

ke, og skønt det daglige Samliv med Klarisse efterhaanden er bleven ham en Nedværdigelse, kan han ikke gennembyrde den Tryllering, hun har trukket omkring ham.

Længslen har imidlertid givet Grevinden Mod til at vove en Kamp med den Kvinde, der har ødelagt hendes Hjem, og ved et Besøg, hun aflægger paa Hotellet, i den fremmede By, hvor Greven bor, bønfaller hun Klarisse om at give Greven fri. — Men Greven er for dybt indspundet i Klarisses Garn, der kræves stærkere Magter end Grevinden til at føre den letsindige Ægtemand tilbage til Hjemmet.

Nedtrykt og ulykkelig vender Grevinden tilbage fra sin Rejse, og Jolante, som under sit Ophold i Pensionatet intet har hørt fra Faderen, er ligeledes vendt hjem for at faa en Opklaring paa Moderens gaadefulde Breve.

Paa Jolantes angstfulde Spørgsmaal kan Grevinden kun svare et — Sandheden. Jolante, der deler Moderens Sorg, beder om Tilladelse til at rejse for at søge at formaa Faderen til at vende hjem; men dette vil Grevinden ikke tillade. — Men da Jolante den næste Dag mærker, hvor nedtrykt hendes Moder er, beslutter hun at rejse bort uden Tilladelse. Hun kender fra gamle Dage den Magt, hun har over sin Fader, maaske kan det, der mislykkedes for Moderen, lykkes for Datteren.

Jolante kommer til Hotellet og samme Aften bliver hun i Etablissementets Spillesal uset Vidne til et Skænderi mellem hendes Fader og Klarisse; hun ser og hører under dette, at Klarisse er meget koket og udfordrende og hendes Fader meget skinsyg, og dette giver hende en Idé. I sin Kuffert gemmer Jolante nemlig en Kadetuniform, som hun har brugt ved en Skolekomedie, den vil hun tage paa, og søge at bedaare Klarisse i denne straalende Forklædning og derved frembringe en Katastrofe, som hun haaber maaske kan udløse hendes Fader af det nedværdigende Slaveri.

Et Skænderi mellem Klarisse og Greven, som bevirker, at han forlader Hotellet — dog kun for en Stund — kommer Jolante til Hjælp. Det lykkes hende i Spillesalen under Faderens Fravær at gøre Klarisses Bekendtskab, og denne, som let er blevet fængslet af den unge smukke Kadet, tillader, at Jolante følger hende op til hendes Værelser. Greven, som imidlertid er kommen tilbage, finder Klarisse i Selskab med den unge Kadet, og i sin Skinsyge affyrer han gennem Balkonvinduet et Revolverskud mod sin formodede Medbejler.

Dette gør Udslaget. Da han opdager, at det er hans egen Datter, han har saaret, vaagner hans Besindelse, og Kærligheden til Datteren sejrer over Følelsen for den fremmede Kvinde.

Udfriet fra Fangenskabets følger han med Jolante — den stærkeste.

Du hast mich besiegt

Berlin SW. 48
Telegr.: Nordfilm

Nordische Films Co., G.m.b.H.

Friedrichstr. 13
Tel.: Mpl. 10191

Du hast mich besiegt

Graf Fred. Ottomann, Besitzer eines Rennstalles, hat seinen guten Freund Chas. Burns vom Bahnhof abgeholt, und als er nach Hause kommt, warten dort seine drei Freunde, Leo Bernburg, Franz Held und Kurt v. Philip auf ihn. Triumphierend zeigen sie ihm alle Einladungen von der schönen Gräfin von Hohenfels, einer jungen Witwe, die ihres Reichtums und ihrer exzentrischen Einfälle wegen viel von sich reden macht.

Während die vier Herren die Schönheit der Gräfin Chas. Burns rühmen, stattet sie unerwartet selbst einen Besuch ab, und Burns muß gestehen, daß die Herren ihre Beschreibung über die Schönheit der Gräfin nicht viel übertrieben haben. Sie macht sogleich einen tiefen Eindruck auf ihn, und man sieht leicht, daß sie auch nicht gleichgültig bleibt.

Natürlich erhält nun auch Burns eine Einladung für die Gesellschaft der Gräfin. In der folgenden Zeit besucht die Gräfin fleißig Graf Ottoman, aber natürlich nur seines Freundes wegen. Mit allen Mitteln, die einer schönen Frau zur Verfügung stehen, sucht sie Burns zu betören; dieser hat aber gleich vom Anfang verstanden, daß er sie bezwingen muß, falls sie das alles für ihn werden soll, was er innig wünscht. Zum größten Erstaunen des Grafen begegnet er der Gräfin mit ziemlicher Kälte, aber Burns hat seine Absicht, und die Gräfin wird dadurch nur noch mehr für ihn entflammt.

Während eines Rittes will die Gräfin ihre Verehrer auf die Probe stellen. Am Ufer eines kleinen Sees wirft sie einen Ring ins Wasser, und verspricht dem Herrn einen Kuß, der ihn heraufholt. Die Herren laufen alle schnellstens ins Wasser, nur Burns kehrt der Gräfin den Rücken, und erklärt, daß er sich um solche Kindereien nicht kümmert. Tief gekränkt, reitet die Gräfin weiter;

kurz nachher fällt ein kleiner Junge vor ihren Augen ins Wasser, und Burns springt resolut hinein, und bringt ihn wohlbehalten ans Land, während die übrigen Herren diesmal nicht so eifrig sind, um ins Wasser zu laufen. Einige Zeit nachher gibt die Gräfin ein großes Gartenfest. Alle ihre Verehrer wetteifern sich um einen Tanz mit ihr zu sichern, aber es gelingt ihnen nicht; die Gräfin denkt nur an Burns, als sie ihn aber zum Tanze auffordert, gibt er eine abschlägige Antwort. Wütend stürzt sie sich mit dem

Grafen in den Tanz, strauchelt und verstaucht sich den Fuß. Die Herren laufen verwirrt umher, nur Burns ist ruhig, und bringt mit einem raschen Griff den Fuß wieder in die richtige Lage. Die Gräfin will ihm danken; er ist aber ebenso unzugänglich wie zuvor.

Eines schönen Tages werden alle Verehrer der Gräfin zu einem großen Diner eingeladen, und sie erzählt ihnen, daß sie eine große Ueberraschung für sie im Garten vorbereitet. Die Gäste begeben sich in den Garten hinaus, und erstaunt erblicken

sie mitten in einem großen Rasenplatz ein großes eisernes Gerüst und etwas davon entfernt eine gewaltige hölzerne Brücke. Oben auf dem eisernen Gerüst ist ein nettes kleines Automobil angebracht. „Ja, meine Herren,“ sagt die Gräfin mit einem triumphierenden Lächeln: „Der Mann, der mich besitzen will, muß die kleine Fahrt von dort oben bis hier unten unternehmen!“ Bestürzt sehen die Herren sich an. Wird sie verrückt sein? Eine lange Strecke mit dem Kopf nach unten fahren! und noch oben-
 drein in mehreren Sekunden zwischen Himmel und Erde schweben. Das wäre doch ein wenig zu stark. Der Mann, der so was versuchen würde, wäre ja wahnsinnig. Doch einen Mann gibt's, der es wagt: Chas. Burns. Ruhig tritt er hervor, klettert die Leiter hinan, und nimmt im Wagen Platz. Atemloses Schweigen. In Schrecken starrt die Gräfin nach oben. Was hat sie getan? Burns gibt ein Zeichen, und blitzesschnell saust das Automobil durch die Luft, über die Brücke hinweg, und flott fährt Burns lächelnd den Rasenplatz heran. Die Gräfin stürmt ihm begeistert entgegen, er entfernt sich aber mit einer kalten Verbeugung und der Entschuldigung augenblicklich für Schmeicheleien nicht empfänglich zu sein. Er zieht sich in den Park zurück, und lange dauert es nicht, bis die Gräfin ihn dort aufsucht, und ihm unumwunden ihre Liebe gesteht. Jetzt weiß er, daß er sie besiegt hat, und glücklich drückt er sie an sein Herz.

Erscheinungstag: 19. Oktober 1912 Preis Mark 950.—

teilweise koloriert.

Sein erstes Honorar

Komödie

Mk. 390.—

Der Circus kommt

Natur

Mk. 135.—

Den Stærkeste.

1149

Grev Fred. Ottoman, Indehaveren af en Væddeløbsstald, har hentet sin gode Ven, Chas. Burus paa Banen, og da han kommer hjem, sidder hans tre Venner, Leo Bernburg, Frantz Held og Kurt v. Philip og venter paa ham. Triumferende viser de ham alle tre Indbydelseskort fra den smukke Grevinde Rinette v. Thule, en ung Enke, der er lige saa bekendt for sin store Rigdom som for sine ekscentriske Indfald. Medens de 4 Herrer berømmer Grevindens Skønhed for Chas. Burns, aflægger Grevinden ganske uventet en Visit, og Burns maa indrømme, at de Herrer ikke har overdrevet deres Beskrivelser af Grevinden. Hun gør straks et mægtigt Indtryk paa ham, og det ser ud til, at han heller ikke er ~~h~~ Grevinden ganske ligegyldig. Men det er en Selvfølge, at Burns ogsaa modtager en Indbydelse til Grevindens Fest.

I den kommende Tid er Grevinden en flittig Gæst hos Grev Ottomann, men det er let at se, at det just ikke er for Grevens Skyld, hun kommer. Med alle de Midler, der staar til en smuk Kvindes Raadighed, søger hun at besnære Burns, men han har straks fra første Færd forstaaet, at skal hun blive det for ham, han haaber og ønsker, gælder det om ikke at lade hende faa Overtaget. Til Grevens store Forundring er derfor Burns nærmest ugalant mod Grevinden, men Burns ved nok, hvad han gør, det ægger blot Grevinden endnu mere. Under en Ridetur vil Grevinden sætte sine Tilbedere paa en Prøve. Da de ankommer til Bredden af en lille Sø, kaster hun sin Ring i Vandet og lover den af Herrerne, der henter den op, et Kys, men medens alle Herrerne kappes om at komme først ud i Vandet, vender Burns hende Ryggen og erklærer, at den Slags Barnagtigheder deltager han ikke i. Yderst fornærmet rider hun videre men da de kort efter ved Havnen ser en lille Dreng, der er falden i Vandet, ligge og kæmpe med Bølgerne, springer Burns resolut ud

og redder ham, hvorimod de øvrige Herrer denne Gang ikke er nær saa ivrige efter at komme i Vandet.

Nogen Tid efter giver Grevinden et stort Garden-party, hvor alle hendes Tilbedere flokkes om hende og søger at opnaa en Dans, men det lykkes dem ikke, Grevinden har kun Øje og Tanke for Burns, men da hun inklinerer for ham, siger han Nej Tak! Rasende herover styrter hun sig ud i Dansen med Greven, men snubler og forvrider sin Fod. De øvrige Herrer farer forvildede omkring og raaber paa Læge og Ambulance, hvorimod Burns med et rask Tag sætter Foden i Led igen. Grevinden vil takke ham, men han er lige tilnærmelig. Da prøver hun det sidste Middel. En skønne Dag inviterer hun alle sine Tilbedere til en stor Middag, og efter Middagen fortæller hun dem, at hun har en stor Overraskelse til dem, saafremt de vil gaa med ned i hendes Park. Da de kommer herved, møder der dem et mærkeligt Syn. Midt paa den store Plæne, er der rejst et stort Jernskelet, og noget derfra en mægtig Træbro, og øverst oppe paa Jernskelettet er der anbragt en fix lille Automobil. Ja, mine Herrer, siger Grevinden med et triumferende Smil, og peger op mod Bilen, se den Mand, jeg skal have, maa gaa derop og køre den lille Tur deroppe fra og herved! - Her- rerneser bestyrtede paa hinanden. Er hun bleven gal? Køre et langt Stykke med Hovedet nedad og endda i et Par Sekunder svæve mellem Himmel og Jord uden noget fast Underlag? Den Mand, der vil forsøge paa at gøre det, maa jo være forrykt. Men der er virkelig en, der er forrykt. Chas. Burns! Roligt træder han frem, trækker sin Kjole af og entrer op ad . . . Lejderen og sætter sig i Bilen. Aandeløs Tavshed. Grevinden stirrer i Angst derop, hvor Bilen og Burns fortøner sig mod den blaa Himmel. Hvad har hun dog gjort? Nu slaar Burns ud med Haanden - et Sus - og med Lynets Hast suser Bilen gennem Luften og over paa Træbroen, og smilende kører Burns ud paa Grønsværet. Grevinden stormer begej-

stret . . . imod ham , men han fjærner sig bukkende og beklæger,
at han i Øjeblikket ikke er modtagelig for Smiger. Med et lunt
Smil trækker han sig tilbage til Parken - og ganske rigtigt -
ikke mange Sekunder efter opsøger Grevinden ham og erklærer ham
ganske uforbeholdent sin Kærlighed. Nu ved han, at han har besej-
ret hende, og lykkeligt smilende trykker han hende ind til sig.